

לכל זמן ועט 3

תחרות הסיפור הקצר

ע"ש בוגר הישיבה אורי אודבך ז"ל
שר, עיתונאי וסופר

מקום שלישי במקצה תלמידי י'–י"ב

משברים ונפילות

אלמוג פראייב, כיתה י"א1

זה היה מן הרגעים השנואים עליו ביותר. השתיקה החונקת שמחביאה את הצונאמי שמתחולל לך בתוך הלב ועוד שנייה הולך ומתפרץ החוצה כמו הר געש לוחט. המילים האיטיות שבקושי יוצאות מהפה ומיד מתבלבלות. ופשוט חיכה שזה יגמר. נכון, זה לא הפעם הראשונה שהוא צריך לעשות את זה. אבל הפעם זה היה שונה.

רק לפני כמה שנים עלו מארצות הברית. באו לארץ כדי לנסות לבנות מחדש את הבית שהיה להם, ועלה בעשן המשרפות של אושוויץ. כלום לא נשאר מהם. שניהם נותרו גלמודים ויתומים. את כל משפחתם איבדו בשואה. הורים, אחים ובני דודים. ביתם וכל זיכרונות ילדותם נקברו מתחת לחורבות. לפחות מצאו זה את זה, התחנתו והקימו את ביתם החדש באמריקה השלווה.

ואולי כמתנת ניחומים קטנה על כל הסבל שהם סבלו לבסוף זכו בגילם המבוגר לילד. יפה, חכם ומוכשר. כל הדברים הטובים היו בו. כל ציר חייהם הסתובב סביבו. מעט אחרי יום הולדתו ה-17 קיבלה המשפחה החלטה והגיעה לארץ לקראת גיוסו המתקרב של בנם לצה"ל.

הוא לא היה מוכן לוותר על זה. הם הבינו אותו. למרות הקושי שהוא בן יחיד אהוב של אמא.

ובכל זאת, כל מה שחינכו אותו בבית רצה לבוא לידי ביטוי.

כשחזר בפעם הראשונה הביתה עם המדים שלו זו הייתה ממש חגיגה. אמא חבקה אותו בשמחה במשך דקות ארוכות, מלטפת את מדי הזית שעל גופו ולא מוכנה להניח לו. אפילו האב לא הצליח להשתלט על דמעותיו.

לאחר כמה שנים הגיעו שלושה קצינים לביתם של החייל ועמדו בכניסה. אחד מן הקצינים היה מפקדו האישי של החייל. במהלך שירותו הקרבי פרץ המפקד דלתות ברזל חזקות בהרבה, אבל דלת העץ הפשוטה נראתה לו כמחסום בלתי עביר. היד שלו מסרבת לנקוש. דקות ארוכות של המתנה חלפו להן שהוא מעביר במוחו שוב ושוב את המשפט הנורא שהוא לומר להם, כשפתאום נפתחה הדלת, כאילו מעצמה.

האב עמד שם נשא אליו מבט תוהה, ועיניו חולפות מראשו ועד רגליו סורקות את המדים הירוקים המגוהצים. לא היה צריך לומר עוד מילה וכבר הבין הכל. הוא נשם נשימה עמוקה. הם נכנסו שלושתם אל הבית בצורה עדינה ויפה. על הכוננית בסלון עמדה לה התמונה של הבן במדים כשבידו הוא אווז את הרובה ושמחה מאירה את עיניו על כך שזכה להגשים את חלומו ולשרת בצה"ל.

אחד המפקדים מספר שעם הנשק שבתמונה בנם הספיק עוד לחסל את שני המחבלים אבל השלישי שזרק את הרימון - ממנו כבר לא יכול היה להתחמק ולהבת הפיצוץ התמזגה באחת עם האש שבערה בעיניו הנוצצות משמחה.

"כששלחנו את בנינו לצבא, ידענו שיכול להיות שהוא לא יחזור אלינו", לחש האב מפיו את המילים בכבדות ובאיטיות. הם ישבו שלושתם מולו שותקים ומשפילים את ראשיהם, חוששים להביט בעיניו שלא יראו עוד את בנו האהוב.

מה אפשר להגיד לאבא במצב כזה? הם חפשו במוחם איזה משפט מתאים יוכלו לומר לו, אבל שום דבר לא היה מספק.

אלא שאז הרים את עיניו אל התמונה שמעל הכוננית ושתי המילים שיצאו מפיו הכו אותם בהלם: "אני שמח" - הוא החל להתייפח, צוחק ובוכה בכי קורע לב כאחד. הם החליפו ביניהם מבטים, הם כבר מכירים את התופעה. לא כולם מסוגלים לעמוד בבשורה הקשה. יש כאלו שהצער פשוט מעביר אותם על דעתם. השלישי בחבורה שלח את ידו אל תיק הרופאים שאתו, מגשש בפנים אל התרופה המתאימה ומתכנן את הצעד הבא ביחס לאב השכול שכנראה הולך ומאבד את שיקול דעתו.

"אתם יודעים?" המשיך לפתע בדבריו - "זה לא הפעם הראשונה שאנו נפגשים עם המוות. את אבא ואמא שלי אבדתי כבר ברכבת באושוויץ. ארבעה מאחיי הקטנים מתו ברעב במחנות העבודה. גם שאר בני המשפחה לא שרדו כולם מתו בגז במהלך המלחמה. כשאנו נצלנו שרל'ה ואני, כשברחנו לאמריקה ולבסוף עלינו לארץ, קיוונו שכל זה נגמר. מעכשיו נוכל לחיות בשקט".

שלושת הקצינים הסתכלו זה בזה וניסו להבין לאן הוא חותר בדבריו. הוא נשען לאחור ולפתע עיניו נעצמו וכמתוך חלום התפשט כל פניו חיוך גאה: "אבל על דבר אחד אני שמח. חיים שלנו לא מת כמו אבא שלי, שעל שמו הוא קרוי, או כמו כל האחים והדודים שלנו. הם כולם הלכו כצאן לטבח. בחוסר אונים, מבלי לנקוף אצבע להצלתם. הם היו נתונים לחסדיהם של המרצחים הארורים ששחטו אותם ללא כל תגובה מצדם. אבל הבן שלי זכה למשהו מיוחד שאף אחד מהם לא זכה. חיים שלי מת כמו יהודי גאה, הוא מת במלחמה מול האויב, לוחם עם נשק ביד".